

49. Зь Перемишля // Зоря Галицка. – 1848. – Ч. 5. – 13 черв. – С. 21.
50. Чы Галиція есть полскою землею, и чы Русины суть Поляками? // Зоря Галицка. – 1848. – Ч. 6. – 20 черв. – С. 24.
51. Мудрий М. Поняття “наша земля” / “наш край” в українському русі Галичини. ... – С. 166, 167, 169.
52. Там само. – С. 164.
53. [Лозинський Й.] О змѣнѣ народности / пер. съ нѣмецкого І. Лѣвицкій // Зоря Галицка. – 1849. – Ч. 81. – 28 верес. (10 жовт). – С. 484.
54. Турій О. Національне і політичне полонофільство серед греко-католицького духовенства Галичини під час революції 1848–1849 років / Олег Турій // Записки НТШ. – Львів, 1994. – Т. ССХХVIII : Праці історично-філософської секції. – С. 191.
55. Центральний державний історичний архів України, м. Львів, ф.180. Головна руська рада, м. Львів, оп. 1, спр. 8, арк. 3, 4. Назва статті – “Wagunki zgody między Polską i Rusią”.
56. *Цит. за:* Турій О. “Українська ідея” в Галичині в середині XIX століття. ... – С. 73.
57. Там само. – С. 74.
58. Сухий О. Від русофільства до москвофільства... – С. 67.

В статтє проанализировано развитие украинского (“малорусского”) национально-политического сознания в Галиции во время революции 1848–1849 гг. “Весна народов” активизировала общественную жизнь галицийских русинов, в которой ведущую роль сыграло греко-католическое духовенство. Местная интеллигенция поделилась на несколько национально-политических ориентаций (“партий”), отчётливо преобладала проукраинская концепция национальной идентичности галицко-русского (“русского”) населения. Головна руська рада отстаивала национальное единство подавстрийских русинов и “малоросов” Надднепряничины по обе стороны австро-российской границы. Обращено внимание на слабость русофильских настроений и полонофильского течения, которое олицетворяли деятели “Руського собора”. Идея этнического родства русско-украинского пространства нашла отражение в творчестве известных галицких деятелей и в местной прессе, выяснено источники и идеологию украинофильства среди галичан.

Ключевые слова: национальное движение, национальное (этническое) единство, сознание, русины, Галиция.

The article examines the formation of Ukrainian (Malo-Russian/Little Russian) national political consciousness in Galicia during the Revolution of 1848–1849. The Spring of Nations activated the Galician Ruthenians’ public life, in which the leading role had been taken by the Greek Catholic clergy. The local intelligentsia split into several national political factions (“parties”), the Ukrainian concept of the Galician Ruthenians’ national identity was clearly gaining the upper hand. The Supreme Ruthenian Council defended the idea of national unity of the Austrian-ruled Ruthenians and the “Malo-Russians” of Naddniproshchyna on both sides of the Austro-Russian border. Special attention is given to the weak points of Russophile sentiments and Polonophile tendencies, represented by the members of Ruskyi Sobor. The concept of the affinity of Ruthenian-Ukrainian national space is reflected in the works of prominent Galician figures and local papers, the sources and ideology of Ukrainophilia among the Galicians are also clarified.

Keywords: national movement, national (ethnic) unity, consciousness, Rusyns/Ruthenians, Galicia.

УДК 94 (477)

Любомир ІЛИН

ГАЛИЦЬКИЙ КРАЙОВИЙ СЕЙМ І ФОРМУВАННЯ ЗАСАД УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ СТОСУНКІВ (1861–1914 рр.)

У статті крізь призму роботи Галицького крайового сейму розкрито головні аспекти формування українсько-польських політичних стосунків другої половини XIX – початку XX ст. Парламентська традиція стала основою до створення концепції національної державності, а сформовані в стінах сейму засади міжнаціональних взаємин визначили зміст національно-визвольних змагань галицьких українців.

Ключові слова: Галицький крайовий сейм, українці, поляки, каденція, політичні стосунки.

Національно-визвольна боротьба українців у ХХ ст., яка проходила в кілька етапів, залишила різні наслідки у вітчизняній державницько-правовій традиції. Революційні події 1917–1921 рр., національна боротьба на західноукраїнських землях у роки та після Другої світової війни не були спонтанним явищем, а мали суттєву практичну підготовку. Галицький крайовий сейм, будучи найвищим представницьким органом влади в Галичині й центром українсько-польських політичних стосунків другої половини ХІХ – перших десятиліть ХХ ст., сприяв формуванню концепції національної державності та був осередком формування засад українсько-польських політичних взаємин.

Галицький крайовий сейм та українсько-польські стосунки, що розвивалися в його стінах, стали об'єктом наукових пошуків ряду вітчизняних та іноземних дослідників. Початок дослідження зазначеної проблематики був заснований на межі ХІХ–ХХ ст. безпосередніми учасниками й очевидцями описуваних подій К.Левицьким¹, І.Франком², А.Вахнянином³ та ін. Окрім фактологічного наповнення, ці дослідження відображали практичний вплив роботи сейму на свідомість населення краю в реальних суспільно-політичних умовах. У радянській історіографії, зважаючи на ідеологічні стереотипи, указаній проблематиці не було приділено належної уваги. Виняток становлять дослідження В.Кульчицького⁴, який звернув увагу на правові основи функціонування найвищого крайового органу Галичини. Серед вітчизняних науковців необхідно відзначити передусім львівських істориків О.Аркушу⁵, М.Мудрого⁶, І.Чорновола⁷. Організаційно-правові принципи функціонування сейму та становлення засад українсько-польських стосунків у його стінах відображені в дослідженнях польських науковців С.Гродзіцького⁸, Я.Мокляка⁹ та ін.

Галичина, яка знаходилася в складі імперії Габсбургів, була територією, де паралельно й водночас взаємопов'язано розвивалися два національно-політичні рухи: польський та український. Саме національний фактор став основою витворення специфічної моделі політичного й національно-культурного розвитку краю. Українсько-польські стосунки відзначалися гостротою та напруженою. Як влучно зауважив із цього приводу відомий український історик Я.Дашкевич, «відносини між польським та українським народом завжди були складні – не лише тому, що, починаючи з середини ХVІ ст., це завжди були відносини підкорювача і підкореного, гнобителя і пригнобленого, експлуататора та експлуатованого»¹⁰.

Конституційний устрій та ідеї парламентаризму призвели до формування в Галичині кінця ХVІІІ – початку ХХ ст. специфічної етнополітичної ситуації, що виражалася яскравою регіональною специфікою¹¹. Це було безпосереднім наслідком імперської політики середини ХІХ ст., яка українсько-польське протистояння використовувала як засіб до стабілізації крайової політики та стримування ідей федералізму. Конституційні реформи імперії Габсбургів 1861 р. поклали початок формуванню нової моделі міжнаціональних взаємостосунків, які зі створенням Крайових сеймів отримали легальне правове підґрунтя.

Створення 1861 р. сеймів ознаменувало початок нової – конституційної ери імперії Габсбургів. Незважаючи на куріальну систему виборів і різноманітні політичні перешкоди, громадськість, як українська, так і польська, вітала створення сейму й брала безпосередню участь у його діяльності. Питання, що розглядалися на форумі сейму, виходили далеко поза його межі, отримуючи широкий суспільний резонанс і неоднозначну реакцію суспільства.

Українсько-польські стосунки в сеймі розвивалися в кількох основних напрямках, що визначалися змістом крайової політики, ступенем задоволення національних, культурно-освітніх і політичних питань. За весь період роботи Крайового сейму, з 1861 до 1914 рр. (офіційно сейм функціонував до 1918 р., однак його робота була перервана подіями Першої світової війни), українсько-польські стосунки пройшли шлях від гасла поділу Галичини на Східну – українську та Західну – польську до прийняття, у конституційних рамках, практичних рішень, що підкреслювали національну окремішність і право на національне самовизначення кожного. Таку ситуацію можна пояснити, по-перше, недосконалістю конституційного законодавства; по-друге, еволюцією політичних рухів українців і поляків та їх поглядів на розв'язання національного питання; по-третє, впливом зовнішніх чинників, геополітичною ситуацією. У міжнаціональних стосунках у Галичині чергувалися як випадки відкритої ворожнечі й агресії, так і

спроби порозуміння, що вели до прийняття компромісних рішень із частковим задоволенням інтересів обох сторін.

Галицький крайовий сейм став місцем зародження й розвитку українсько-польських політичних дискусій, які визначали загальний вектор міжнаціональних взаємин у краю. За словами польського дослідника С.Гродзіцького, польсько-українські дискусії на сеймовій арені викликали зацікавлення як серед поляків із-за Вісли, так і в українців із-за Збруча¹². Для підтвердження актуальності розглядуваних у сеймі питань, їх впливу на міжнаціональні взаємини доцільно проаналізувати кілька фактів з роботи українського та польського сеймового представництва.

Найгострішими й найдискусійнішими моментами українсько-польських взаємин були виборчі кампанії до Крайового сейму, які супроводжувалися численними махінаціями, підкупами, а в окремих випадках фактами насильства. Загалом виборчі кампанії були часом активізації суспільно-політичного життя Галичини.

Передвиборна боротьба велася між українським і польським політичними рухами. Вони були політично різнобарвними, що характеризувалося не лише суспільно-політичними устремліннями, а й віковим фактором. Відсутність внутрішньої єдності як серед польського, так і українського проводу призвела до загострення міжнаціональних протиріч, унеможливила досягнення політичного компромісу. Польський політичний рух, який володів більшою державницькою традицією, був чудовим стимулом для українців, оскільки, конкуруючи з ним, останні змушені були розвиватися в напрямку до чіткої політичної організації, що дозволило зменшити внутрішні розбіжності. Стіни сейму і для українців, і для поляків стали місцем, де організаційно оформилися національно-політичні рухи, отримавши чіткі партійні риси.

Вагомою складовою міжнаціональних стосунків українців і поляків у Галичині була своєрідна модель політичного устрою імперії Габсбургів, що, гарантуючи конституційні права всім провінціям, відкидала національне питання, яке повинно було стати домінуючим, зважаючи на багатонаціональний склад Австро-Угорщини. Хоч й обмежені, конституційні патенти 1860 та 1861 рр. декларували створення Крайових сеймів, до повноважень яких входило вирішення внутрішніх господарських і культурних проблем. Разом з тим половинчастість конституційного законодавства із самого початку заклала основу до міжнаціонального протистояння. Уся повнота місцевої влади в Галичині знаходилася в руках поляків, які ігнорували або взагалі відкидали право українців на національне та політичне самовизначення.

Якщо розглядати українсько-польські стосунки в рамках діяльності Крайового сейму, то варто зауважити, що вони здійснювалися в межах повноважень, якими був наділений найвищий представницький орган краю. Повноваження зводилися до трьох основних функцій: законодавчої, управлінської, контрольної. Головною серед них є законодавча, яку умовно можна поділити на три основні й одну додаткову групи. Основні групи законодавчої сфери стосувалися затвердження та прийняття законів, а додаткова – подання пропозиції щодо прийняття, відміни чи зміни чинних законів і правових актів, які затверджувалися рейхсратом і стосувалися крайової адміністрації¹³.

Незважаючи на обмеженість повноважень сеймів і меж їх законодавчої ініціативи, вплив на внутрішнє життя був досить вагомим. Так, 19 стаття Крайового статуту надавала право законодавчої ініціативи в усіх питаннях, пов'язаних з потребами краю¹⁴. Якщо процедура формування крайового бюджету, виділення асигнування на розвиток закладів освіти та культури й викликала в сеймі жваві дискусії, то була закономірним явищем, що визначало рівень політичної обізнаності депутатів та їх парламентської освіченості.

Особливо актуальним у процесі становлення українсько-польських стосунків було мовне питання, яке в стінах сейму еволюціонувало від ідеї рівноправності крайових мов до українізації системи середньої та вищої освіти, права використання української в офіційному крайовому діловодстві. Конституція Австро-Угорщини гарантувала рівність усіх народів і давала однакові можливості для розвитку національної культури. У статті 19 закону “Про загальні права громадян” від 21 грудня 1867 р. декларувалося, що “рівноправність всіх язиківъ уживаних въ краю узнає держава въ школахъ, урядѣ и житю публичномъ”¹⁵. У дійсності положення

закону не дотримувалося, українська мова не мала офіційного статусу мови урядування, уся адміністрація послуговувалася польською та німецькою мовами.

Особливо гостро мовно-правописне питання відображалось в освітній сфері. Відповідно до міністерського розпорядження від 26 липня 1861 р., “навчання в початкових тривіальних школах повинно здійснюватися на мові більшості учнів, які відвідують даний навчальний заклад”¹⁶. Це положення польська крайова адміністрація використала для полонізації більшості початкових і всіх середніх шкіл Галичини. У 1866 р. Крайовий сейм за поданням трьох впливових польських депутатів – Г.Водзіцького, М.Зиблікевича й А.Сапіги – затвердив Статут Загальноімперської шкільної ради, який наступного року отримав імперську санкцію й набув статусу закону.

Мова навчання та система освіти стали важливими аспектами українсько-польських політичних взаємин. Вони спонукали до загострення українсько-польських політичних протиріч і були основним механізмом у процесі реалізації так званих “угодовських акцій”. Постійні дискусії та суперечки, які точилися в стінах сейму й поза ним, чергувалися з актами порозуміння та співпраці. За час функціонування сейму було здійснено кілька спроб досягнення політичного компромісу, які мали різні наслідки та вплив на суспільство краю. Так, упродовж третьої каденції Галицького сейму 1870–1876 рр. було ініційовано два угодові внески, які водночас відрізнялися як за змістом, так і за своїми наслідками. Спільним було те, що угодова акція Ю.Лаврівського – Л.Сапеги 1869–1871 рр. та угодова ініціатива бургомистра Станіслава І.Камінського (1875 р.) не мали довгострокової перспективи й із самого початку були приречені на невдачу.

Найтривалішою і найвпливовішою на українське суспільство Галичини була так звана “нова ера” – політичний компроміс із польськими політичними колами та австрійським урядом, ініційований народовцями Ю.Романчуком, С.Сембратовичем, О.Барвінським. Політика нових українсько-польських стосунків тривала з 1890 до 1894 рр. і, крім практичних наслідків, мала вагомий інституційний та ідеологічний вплив на галицький політикум, особливо український. Політика “нової ери” стала каталізатором народовської течії, учасники якої були ініціаторами та засновниками Русько-Української радикальної партії, Християнсько-суспільної партії та Української Національно-Демократичної партії. Остання відіграла визначальну роль в уряді ЗУНР, а з 1919 р. була перейменована в Національно-Трудову Партію. У 1925 р. вона влилася до Українського національно-демократичного об’єднання (УНДО).

Особливо гостро мовне й освітнє питання на форумі Галицького сейму постало впродовж восьмої та дев’ятої каденцій 1901–1913 рр. Основним його мотивом було відкриття українського університету у Львові. Ідею створення окремого українського університету, яка вперше була висунута в липні 1899 р. на вічі у Львові¹⁷, знайшла підтримку в широких масах українського суспільства. Найактивнішу позицію в університетській справі зайняло українське студентство Львова. На знак протесту проти виключення владою університету організаторів студентських віч і демонстрацій, з вимогою відкриття українських кафедр, у 1901 р. відбулася сецесія 440 українських студентів з Львівського університету¹⁸. Ця акція знайшла підтримку серед української громадськості й депутатів-українців. Поляки на такі акції реагували агресивно, на деякий час припинили взаємини з українськими депутатами. На думку М.С.Грушевського, боротьба за український університет суперечила ідеї “польського володіння”¹⁹.

Запропонована М.С.Грушевським теза про “польське володіння” і невідповідність планів галицьких українців цій доктрині відображає реальну картину українсько-польських стосунків початку ХХ ст., коли головним наріжним каменем стало питання відкриття українського університету та театру, а також реформування виборчого законодавства. Загартовані численними політичними дебатами українські послі, представлені адвокатами та викладачами гімназій, на відміну від духовенства, що становило основний масив вітчизняного політикуму середини ХІХ ст., аргументовано відстоювали національно-культурні та політичні права українців. Одночасно варто відзначити той факт, що перше десятиліття ХХ ст. було часом, коли робота сейму була заблокована з причини обструкції галицьких українців.

В українсько-польських стосунках, які впродовж усього плину історії відзначалися специфічними особливостями, окреме місце займає період функціонування Галицького крайового

сейму, що на п'ятдесят років став основним їх центром. Характеризуючи вплив сейму на між-національні стосунки в Галичині другої половини XIX – перших десятиліть XX ст., можна прийти до таких висновків:

1) першочерговою заслугою сейму є отримання вагомого політичного досвіду як українцями, так і поляками. Численні дискусії та виступи з депутатської лави формували засади політичної грамотності й тактовності, які давали можливість використовувати найменші можливості, якщо не в контексті реалізації власних національно-культурних і політичних устремлінь, то в їх декларуванні;

2) сеймові дискусії визначили змістове наповнення українсько-польських стосунків. Боротьба за розширення національних і політичних прав вела до кристалізації найпроблемніших аспектів міжнаціональних взаємовідносин у краї, а це – мова, система освіти, соціально-економічні (сервітутні, земельні питання) та виборчі права. Ці питання не втратили своєї актуальності ні в роки існування ЗУНР, ні в час перебування Галичини в складі Другої Речі Посполитої;

3) сейм і довколасеймова боротьба спричинилися до формування нової генерації галицьких політиків, які у своїй політичній діяльності керувалися не засадами політичного романтизму середини XIX ст., а прагматичними поглядами на гарантовані конституцією культурні та політичні права українців у складі імперії Габсбургів. Більше того, вартим уваги й похвали є вчинок, мабуть, найвідомішого галицького політика Ю.Романчука, який 24 березня 1923 р. у 81-річному віці на багатотисячному мітингу українського населення на площі св. Юра у Львові склав присягу на вірність Українській державі, не погоджуючись тим самим з рішенням Ради Антанти про передачу Галичини до складу Польщі;

4) вагомий вплив Галицький крайовий сейм здійснив на витворення концепції національної окремішності галицьких українців, які в умовах польського політичного домінування в Галичині відчували брак соціальних і політичних свобод.

1. Левицький К. Історія політичної думки галицьких українців 1848–1914. На підставі споминів : у 2 т. / Кость Левицький – Львів : 3 друкарні оо. Василіан у Жовкві, 1926. – 737 с.; його ж. Українські політики. Сильвестри наших давніх послів і політичних діячів. – Львів, 1936. – 72 с.
2. Франко І. З останніх десятиліть XIX в. / І. Франко // Літературно-науковий вісник. – Львів, 1901. – Т. XV. – С. 5–6.
3. Вахнянин А. Спомини з життя / А. Вахнянин. – Львів : 3 печатні В. А. Шийковського, 1908. – 137 с.; його ж. Матеріали до політики русинів від часу так званої “нової ери” // Руслан. – Львів, 1908. – Ч. 181.
4. Кульчицький В. С. Державний лад і право в Галичині (в другій половині XIX – на початку XX століття) / В. Кульчицький. – Львів : Львів. ордена Леніна держ. ун-т ім. І. Франка, 1966. – 62 с.
5. Аркуша О. Від “подоляків” до “ендемії” (еволюція польсько-українських взаємин на зламі XIX–XX ст.) / О. Аркуша // Українсько-польські відносини в Галичині у XX ст. : матеріали міжнар. наук.-практ. конф. (Івано-Франківськ, 21–22 листопа. 1996 р.) / Прикарпат. ун-т ім. В. Стефаніка. – Івано-Франківськ : Плай, 1997. – С. 83–87; її ж. Галицький сейм: виборчі кампанії 1889 і 1895 рр. / НАН України, Ін-т українознав. ім. І. Крип'якевича. – Львів, 1996. – 173 с.; її ж. Краківський консерватизм та українське питання в Галичині на зламі XIX–XX ст. // Молода нація : альманах / голов. ред. О. Проценко. – К. : Смолоскип, 1997. – Вип. 6. – С. 145–157.; її ж. Парламентська традиція галицьких українців у другій половині XIX – на початку XX ст. // Україна : культурна спадщина, національна свідомість, державність / НАН України, Ін-т українознав. ім. І. Крип'якевича. – Вип. 6 : Західно-Українська Народна Республіка: історія і традиція. – Львів, 2000. – С. 68–91 та ін.
6. Мудрий М. Галицька автономія в 70–80-х роках XIX століття: українське та польське бачення / М. Мудрий // Україна : культурна спадщина, національна свідомість, державність : зб. на пошану професора Юрія Сливки / НАН України, Ін-т українознав. ім. І. Крип'якевича ; відп. ред. Я. Ісаєвич ; упоряд. М. Литвин, О. Аркуша. – Львів, 2000. – Вип. 7. – С. 166–190; його ж. Національно-політичні орієнтації в українському суспільстві Галичини австрійського періоду у висвітленні сучасної історіографії // Вісник Львівського університету. Серія історична / Львів. нац. ун-т ім. І. Франка. – Львів, 2002. – Вип. 37. – Ч. 1. – С. 465–500; його ж. Проблема автономії Галичини в діяльності Галицького Крайового сейму (кінець 60-х – початок 70-х років XIX ст.) // Вісник Львівського університету. Серія історична. – Львів, 1995. – Вип. 3. – С. 47–56; його ж. Спроби українсько-польського порозуміння в Галичині (60–70-ті роки XIX ст.) // Україна : культурна спадщина, національна свідомість, держав-

- ність : зб. наук. праць / НАН України, Ін-т українознав. ім. І. Крип'якевича ; відп. ред. Ю. Сливка. – Львів, 1997. – Вип. 3–4. – С. 58–117.
7. Чорновол І. Українська фракція Галицького крайового сейму 1861–1901 рр. / Ігор Чорновол. – Львів, 2000. – 270 с.; його ж. Польські та українські політичні доктрини 70–90-х років XIX ст.: порівняльний аналіз (генеза співпраці польської націонал-демократії з українцями) // Україна модерна. / Львів. держ. ун-т ім. І. Франка, Ін-т іст. досліджень. – Львів, 1999. – Ч. 2–3. – С. 103–121; його ж. Українці в Галицькому сеймі: історіографічні, методологічні й політичні аспекти дослідження // Україна : культурна спадщина, національна свідомість, державність / Ін-т українознав. ім. І. Крип'якевича НАН України. – Львів, 2000. – Вип. 7. – С. 160–166.
 8. Grodziski S. Sejm Krajowy galicyjski 1861–1914 / S. Grodziski. – Warszawa, 1993. – Т. I–II; Jego własne. Studia Galicyjskie. Rozprawy i przyczynki do historii ustroju Galicji / S. Grodziski. – Kraków, 2007. – 501 s.
 9. Moklak J. W walce o tożsamości Ukraińców. Zagodnienie języka wykładowego w szkołach ludowych i średnich w pracach galicyjskiego Sejmu Krajowego 1866–1892 / J. Moklak. – Kraków, 2004.
 10. Дашкевич Я. Шляхи подолання стереотипів / Я. Дашкевич // Визвольний шлях. – 1993. – № 5–6. – С. 61.
 11. Мудрий М. Національно-політичні орієнтації в українському суспільстві Галичини австрійського періоду у висвітленні сучасної історіографії / М. Мудрий // Вісник Львівського університету. Серія історична / Львів. нац. ун-т ім. І. Франка. – Львів, 2002. – Вип. 37. – Ч. 1. – С. 465.
 12. Grodziski S. Sejm Krajowy galicyjski 1861–1914 / S. Grodziski. – Warszawa, 1993. – Т. I–II. – S. 8.
 13. Мікула О. І. Правові основи організації і діяльності Галицького крайового сейму (1861–1918 рр.) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 “Теорія та історія держави і права; історія політичних і правових вчень” / О. Мікула. – Львів, 2005. – 24 с.
 14. Мікула О. Антинародна сутність Галицького крайового сейму / О. Мікула // Право України. – 2003. – № 1. – С. 130–133.
 15. Левицький К. Про права руской мовы / К. Левицький. – Львів, 1896.
 16. Розповсюдження мов у межах Австро-Угорщини [Електронний ресурс]. – Режим доступу : // <http://www.aus-ugr.narod.ru/16.html>.
 17. Кугутяк М. Галичина: сторінки історії. Нарис суспільно-політичного руху (XIX ст. – 1939) / М. Кугутяк. – Івано-Франківськ, 1993. – С. 104.
 18. Там само. – С. 104.
 19. Грушевський М. Перші кроки / М. Грушевський // Твори : у 50 т. / М. Грушевський ; [редкол. П. Сохань та ін. ; голов. ред. П. Сохань]. – Львів : Світ, 2002. – Т. 1. (Серія “Суспільно-політичні твори (1894–1907)”). – С. 337.

В статті сквозь призму роботи Галицького крайового сейма раскрыты основные аспекты формирования украинско-польских политических отношений второй половины XIX – начала XX вв. Парламентская традиция стала основой для формирования концепции национальной государственности, а сформированные в стенах сейма основы межнациональных отношений определили содержание национально-освободительной борьбы галицких украинцев.

Ключевые слова: Галицкий крайовой сейм, украинцы, поляки, каденция, политические отношения.

In the article on the base of the Galician Regional Sejm activity the main aspects of the formation of the Ukrainian-Polish political relations in the second half of the XIX – early XX century have been investigated. Parliamentary tradition was the basis for the formation of the concept of the national state, and formed by Sejm basics of international relations determined the content of the national liberation struggle of the Galician Ukrainians.

Keywords: Galician Sejm, Ukrainians, Poles, cadence, political relations.